

Emma Ranta

Rakkautta
joulun aikaan

Rakkautta joulun aikaan

Emma Ranta

Rakkautta joulun aikaan

Saga Egmont

Rakkautta joulun aikaan

Kansikuva: Midjourney

Kansisuunnittelu: Lisa Bygdén

Copyright © 2026 Emma Ranta ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727357409

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Aattoilta

– Hyvää joulua! Tanjan lähin työkaveri Sirkka toivotti ovenraosta. – Hei, ehdithän sinä ne tavarat laittaa paikoilleen joulun jälkeenkin. Mehän olemme molemmat töissä heti ensimmäisenä arkiaamuna.

– On kivempi tulla töihin, kun kaikki on järjestyksessä, Tanja kuittasi ja jatkoi kahvakuulien asettelemista telineeseen painojärjestyksessä.

Senioreiden kuntoryhmä oli halunnut kokoontua jouluun saakka, ja porukan virkeät mummelit olivat jopa järjestäneet pienimuotoisen pikkujoulun. Kun jumpat oli tehty, he olivat kaivaneet esiin pipareita ja joulutorttuja. Termoskannuissa oli kuumaa glögiä ja kahvia.

Tanja oli liikuttunut lähes kyyneliin, kun oli vielä saanut näiltä ihanilta ikäihmisiltä kauniin joulukukka-asetelman.

– Terveiset ja hyvän joulun toivotukset myös äidillesi, mummot ja papat olivat toivottaneet.

Äidin tunsivat lähes kaikki, sillä hän oli tehnyt elämänuransa paikkakunnan apteekissa. Sitä, että äiti oli nyt sairaalassa, Tanja ei ollut kertonut kenellekään.

Kuntoryhmäläiset olivat yleensä tarkkoja siitä, että laittoivat käyttämänsä välineet omille paikoilleen, mutta tänään tilanne oli ollut sen verran poikkeuksellinen, että Tanjalle oli jäänyt järjesteltävää. Ja hyvinhän hän ehti sen tehdä, sillä ei hänellä ollut kiire minnekään. Joulun oli kaksi päivää aikaa, mutta jouluvalmisteluihin ei tänä vuonna menisi aikaa. Hän olisi joulun yksin, muttei halunnut ajatella sitä, niin pahalta se tuntui.

Samalla Tanjaa myös hieman hävetti. Hän oli kuvitellut olevansa aikuinen omilla jaloillaan seisova nainen, mutta se ei tainnut pitää paikkaansa. Se, että edessä oleva joulu tuntui niin ankealta, kertoi siitä omaa kieltään. Hän oli tietenkin huolissaan äidistä, mutta oli tässä muutakin. Hän oli aina viettänyt joulun samalla tavalla. Tanja oli joskus jopa vähän purnannut sitä vastaan ymmärtämättä,

miten tärkeitä perinteet olivat. Nyt, kun ne jäisivät väliin, tuntui kuin elämältä olisi pudonnut pohja pois.

– Voisin auttaa sinua, Sirkka sanoi ja tuli ovelta peremmälle kuntosaliin.

– Ei tarvitse, sillä olen ihan kohta valmis. Ja sinulla on varmasti paljon tekemistä, kun joulu on näin lähellä.

– Huomenna on vapaapäivä, joten ehtiihän tässä. Sinulla tässä enemmän puuhaa taitaa olla, kun varmaan joudut laittamaan kaiken aika lailla yksin. Vai jaksaaiko äitisi vielä touhuta?

Että jaksoiko! Äitihän oli ehtinyt ennen sairaalaan joutumistaan siivota koko talon suurin piirtein lattiasta kattoon. Pakastimessa oli jouluruokia ja leivonnaisia, iso kinkkukin odottamassa paistamista. Normaalisti se olisi otettu sulamaan pari päivää sitten, mutta eihän Tanja tarvinnut itselleen viisikiloista kinkkua!

– Ei äiti nyt vielä kovin vanha ole, vähän päälle seitsemänkymmenen. Nyt on vain niin, että... Tanja aloitti.

Tanja oli etukäteen päättänyt, ettei kertoisi yksinäisestä joulusta kenellekään, sillä sääliä hän kaiken vähiten kaipasi. Jotenkin ne sanat vain tulivat hänen suustaan ilman, että hän ehti sen enempää

miettiä asiaa. Tuntui hyvältä puhua äidistä jonkun muunkin kuin veljen kanssa.

– En tiennytäkään, että äitisi on joutunut sairaalaan, onpa ikävää! Hän ei siis pääse jouluksi kotiin? Sirkku kysyi.

– Ei pääse, se on ihan selvää. Hän sai jonkinlaisen aivoinfarktin, ja vaikka hän selvisikin siitä kohtuullisen hyvin, joutuu hän vielä olemaan sairaalassa.

Miten pitkään, sitä Tanja ei tiennyt. Hän oli ollut joka päivä yhteydessä äitiä hoitavan lääkärin kanssa. Äiti oli onneksi päässyt ajoissa hoitoon, ja oli aivan mahdollista, ettei hänelle jäisi pysyviä vaurioita. Se toinenkin vaihtoehto oli kuitenkin olemassa. Sekin, ettei äidistä enää olisi palaamaan kotiin. Ainakin kotona pitäisi tehdä muutostöitä, sillä vanhassa talossa oli korkeat kynnykset, ja jo ulko-oven portaat olisivat liikuntavammaiselle mahdottomat käyttää. Tanja oli fysioterapeuttina joka päivä tekemissä näiden asioiden kanssa, mutta kun kyseessä oli oma läheinen, hän tunsu itsensä aivan yhtä avuttomaksi kuin kuka tahansa muukin.

– Tuleeko veljesi perhe kuitenkin Koivurantaan joulua viettämään niin kuin aina ennenkin?

Tanja pudisti päätään. Kun Tanja oli viikko sitten soittanut Timolle kertoakseen äidin

sairauskohtauksesta, veli oli tietenkin ollut kovin järkyttynyt. Jo saman puhelun aikana tämä oli kuitenkin todennut, että joulukin menisi nyt uusiksi.

– Leena on joskus vähän protestoinut sitä, ettemme ole koskaan aattona kotona. Tänä vuonna näin nyt sitten on.

Ihan kuin Timo olisi ollut suorastaan tyytyväinen siitä, että tilanne näin muuttui! Ehkä perheessä oli käyty joskus kipakkaakin keskustelua joulunvietosta. Oli kai ollut liian itsestäänselvää, että koko perhekunta viettäisi joulun Koivurannassa, koska tilaahan heillä oli. Äidin vanhemmat olivat rakentaneet talon 40-luvulla lähes kartanon kokoiseksi pytingiksi.

– Suuruudenhulluja olivat, äiti sanoi joskus.

Äiti oli ainoa lapsi, joten ison perheen takia kahdeksaa huonetta ainakaan ei ollut tarvinnut rakentaa. Tanjalla ei ollut muistikuvia isovanhemmistaan, sillä he olivat kuolleet lyhyen ajan sisällä, kun hän oli taaperoikäinen. Äiti oli perinyt talon, ja heidän perheensä oli muuttanut sinne. Isältä ei ehkä ollut edes kysytty mitään, Tanja ajatteli joskus. Hän tiesi, että vaatimattomista oloista kotoisin ollut sulhasmies ei ollut isovanhempien mieleen. Itse asiassa välit äidin kotiväkeen olivat tainneet Tanjan syntymän aikoihin olla lähes poikki. Pientä

lastenlasta itsepäisimmäkään ihmiset eivät kuitenkaan voineet vastustaa, ja välit olivat vähitellen palautuneet.

Äiti oli perinyt vanhempiansa itsepäisyyden. Kun Timo oli alkanut seurustella Leenan kanssa, äiti oli nostanut suuren haloon. Äiti julisti, että hänen poikansa ansaitsi parempaa, mitä hyvänsä se parempi nyt sitten olikaan. Leena oli mukava nainen, ja Tanjan mielestä juuri oikea puoliso hänen veljelleen. Hänestä ja Leenasta oli vuosien mittaan tullut ystävät, äitikin oli oppinut sulattamaan miniänsä, mutta eivät niiden kahden välit erityisen lämpimät olleet.

Tanja oli tämän joulun alla ensimmäisen kerran tullut ajatelleeksi, että Leena ei eikä ollut koskaan erityisemmin viihtynyt Koivurannan yhteisjouluissa. Tulisiko niitä edes enää koskaan? Tanja ei halunnut ajatella asiaa.

– Et kai sinä nyt sentään yksin joulua vietä? Sirkkan ääni palautti Tanjan ajatukset nykyhetkeen. – Kun sinulla ei edes taida olla ketään... tarkoitan...

– Ei ole miestä eikä edes poikaystävää, Tanja naurahti.

Sitähän Sirkka tietenkin oli tarkoittanut. Tanja tiesi, että hänestä puhuttiin takanapäin, ihmeteltiin,

oliko hänessä kenties jotain vikaa, kun kukaan ei ollut koskaan nähnyt miestä hänen rinnallaan. Sekin oli monen mielestä kummallista, että hän asui äitinsä kanssa. Kai se erikoista olikin, mutta Tanja nyt sattui rakastamaan Koivurannan vanhaa taloa ja vehreää pihapiiriä. Isän kuolema oli ollut äidille niin kova paikka, että Tanja ei ollut hennonnut jättää äitiä aikanaan yksin.

Silloin alkuaikoina hän oli suunnitellut oman asunnon hankkimista, ottanut vakituisen työpaikan saatuaan selvää lainansaantimahdollisuuksistakin. Ne aiheet olivat kuitenkin vähitellen unohtuneet, ja hän oli jämähtänyt entiseen elämäänsä. Joskus Tanja syytti siitä äitiä ja tämän dominoivaa luonnetta, mutta totuushan oli, ettei äiti häntä tuolinjal-kaan ollut köyttänyt. Kyllä hän olisi voinut lähteä, jos olisi halunnut.

Jatkossa se olisi paljon vaikeampaa, sillä äiti luultavasti tarvitsisi jonkinlaista apua, vaikka suurin piirtein entiselleen toipuisikin. Ikääkin tuli koko ajan lisää.

– Ei minua haittaa olla yksin. Sehän on vain vaihtelua meidän tavallisiin jouluihimme, Tanja yritti vakuuttaa kai enemmänkin itselleen kuin työkaverille. – Veljellähän on kolme lasta, joten joulut ovat olleet välillä melkoista hulinaa. Nythän

lapset toki ovat jo sen verran isoja, etteivät enää juokse huoneesta toiseen kuin päättömät kanat. Kerran joulukuusikin kaatui siinä hötäkässä.

Joulukuusi! Vaikka äiti oli aloittanut jouluvalmistelut tapansa mukaan jo marraskuun lopulla, jotkut asiat oli hoidettava vasta viime tipassa. He olivat hakeneet kuusen yleensä aatonaattona aamupäivällä, se olisi huomenna. Äiti oli usein käynyt katsomassa sopivan kuusen jo etukäteen, viime vuosina mahdollisimman läheltä taloa. Koivurantaan kuului kymmenkunta hehtaaria metsää, joten puita kyllä riitti. Vähälumisina vuosina kuusen hakeminen ei ollut ongelma, ja kumpikin heistä osasi kyllä käyttää sahaa.

Pari vuotta sitten lunta oli ollut niin paljon, että äiti oli viime tipassa päätynyt ennennäkemättömään ratkaisuun: kuusi oli napattu ulkorakennuksen takaa. Koska se kasvoi aivan seinää vasten, se oli toispuolinen, mutta veli oli kohteliaasti jättänyt mainitsematta siitä. Äitiä vinous oli kyllä vaivannut, sillä joulunahan kaiken piti olla täydellistä.

– Toki minut kutsuttiin veljen luokse jouluksi, Tanja totesi Sirkkaa rauhoittaakseen, sillä tämä vaikutti edelleen kovin huolestuneelta. – Enpä kuitenkaan usko, että lähden sinne ajelemaan.

– Niin, eikös hän asu Tampereella?

– Asuu kyllä. Puolitoista tuntiahan sinne vain ajaa, mutta koti on kuitenkin aina koti. Sitä paitsi en oikein osaa nukkua vieraissa paikoissa. Sitten on vielä sekin, että haluan käydä sairaalassa joka päivä. Siellä oleminen on äidille niin uutta, että hän tuntee olonsa varmasti kovin oudoksi.

– Kukapa ei, jos vielä tuollainen sairaskohtaus on taustalla, Sirkka myönsi. – Älä nyt kuitenkaan unohda omaa elämääsi äidistä huolehtiessasi.

– En toki, Tanja naurahti. – Kaikki on ihan hyvin.

Niin moni asia hänen kohdallaan olikin. Hänellä oli mukava työpaikka terveystieteiden keskuksessa, rahaa-kin oli riittämiin, sillä hänen ei tarvinnut maksaa vuokraa tai lyhentää asuntolainaa. Hän oli terve ja vahva, ystäviäkin oli. Tosin Tanjan oli tunnustettava, että viime vuosina mieleen oli joskus hiipinyt yksinäisyys. Lapsuudentoverit ja opiskelukaverit olivat perustaneet perheitä, eivät he enää lähteneet lyhyellä varoitusajalla lenkille, kuntosalille tai elokuviin.

Sirkan puhelin soi, ja tämä lähti heilautettuaan vielä Tanjalle kättään. Tanjakin sai työnsä tehtyä ja kävi vaihtamassa omat vaatteet ylleen. Talo tuntui jo hiljentyneen joulunviettoon. Päivystyspolilla oli muutamia ihmisiä odottamassa lääkärille

pääsyä, kun Tanja käveli sen ohi kohti ulko-ovea. Lasikopissa istuva hoitaja toivotti hänelle hyvää joulua.

Kyyneleet tulivat autossa, mutta Tanja ei tiennyt niiden syytä. Ehkä kaikki tämän päivän jou-luntoivotukset olivat jotenkin herkistäneet hänen mielensä. Koivuranta oli viiden kilometrin päässä keskustasta, mutta tänään Tanja ei ajanut suoraan sinne, vaan suuntasi auton kohti kaupunkia. Äiti varmaan jo odotti häntä.

Aattona hipsi lunta taivaalta. Sitä ei tullut niin paljon, että lumitöihin olisi tarvinnut ryhtyä, mutta lumi puuteroi pihamaan valkoiseen huntuu-nsa. Kaikkialla oli kaunista, kovin kaunista. Kun ilta-päivä alkoi hämärtää, Tanja kävi sytyttämässä tulet lyhtyihin, joita he olivat ripotelleet pitkin pihaa. Maantien varteen hän vei kaksi soihtua.

Talon jokaisessa ikkunassa paloi joulutähti, metsän puolellakin. Edellisjouluna koko maa oli säästänyt sähköä, mutta äiti ei silloinkaan ollut suostunut luopumaan perinteestä. Koivurannan kuului näyttää aattona joulun ihmemaalta, ja Tanja teki kaiken samoin kuin äiti oli tavannut tehdä. Hän otti pihalta muutaman valokuvan ennen kuin lähti katsomaan äitiä.

– Hyvältä näyttää, äiti totesi tyytyväisenä.
– Oletko muistanut ottaa ruoat pakastimesta sulamaan? Entä kinkku?

– En kai minä nyt yksin isoa kinkkua syö! Se paistetaan sitten, kun olet taas kotona. Uutenavuotena ehkä, tai loppiaisena.

– Niin, ehkä minä loppiaiseksi tästä toivun. On se kumma, ettei Timon perhe silti tule Koivurantaan jouluksi. Ei kai se nyt siitä voi olla kiinni, etten minä ole paikalla. Kyllä te joulupöydän osaisitte keskenäänkin kattaa.

– Ymmärrän hyvin, että he haluavat joskus viettää joulua ihan vain keskenään.

– Kunhan ei tule tavaksi, äiti tuhahti. – Kyllä Timon pitää jouluna saada olla lapsuudenkodissaan.

– Onhan Leenallakin lapsuudenkoti!

– On mikä on, äiti mutisi.

Vaikka Tanja rakasti äitiään, joitakin piirteitä tässä hän ei aina jaksanut. Äiti oli olevinaan parempi kuin muut, se tuli esiin suhtautumisessa miniään. Kun Tanjalla oli nuoruusvuosina ollut poikaystäviä, äiti oli keksinyt myös kaikista heistä lukuisia vikoja. Lapsellisuuksissaan Tanja oli uskonut äitiä, yrittänyt olla tämän mieliksi. Olisi pitänyt tehdä niin kuin oma sydän sanoi, mutta sitä oli turha enää miettiä. Kaikki hänen ikäisensä kunnon

miehet olivat jo naimisissa tai avoliitossa. Tanja oli jo hyväksynyt sen, että olisi aina yksin, ei hän osannut kuvitella rinnalleen toista ihmistä.

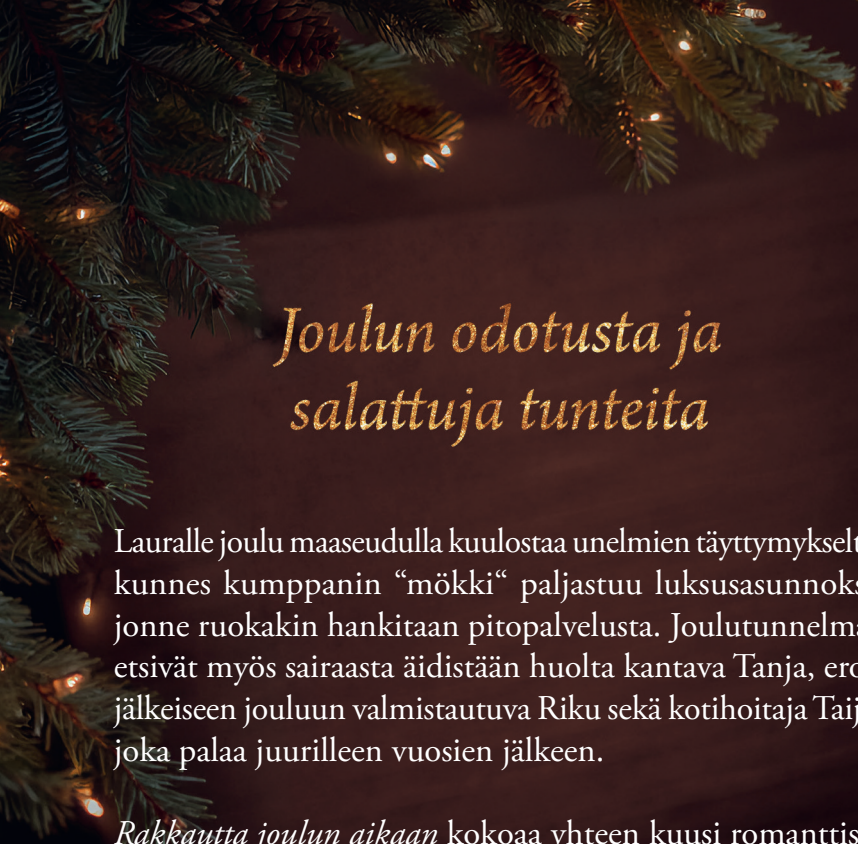
– Muistathan käydä hautausmaalla, äiti huikkasi vielä, kun Tanja oli jo lähdössä.

– Muistan muistan, Tanja vakuutti.

Hän oli kylläkin ajatellut, ettei kävisi siellä enää tänään, sillä hän oli vienyt isän ja isovanhempien haudalle kynttilät jo edellisaamuna samalla, kun oli käynyt kaupassa tekemässä viimeiset ruokaostokset ennen joulua. Kynttilöiden paloaika oli useita vuorokausia, ja Tanja oli ajatellut, että sen ansiosta hänen ei tarvitsisi lähteä aattona hautausmaan ruuhkaan. Autollekin oli joinakin vuosina ollut vaikea löytää paikkaa, niin paljon väkeä siellä kävi.

Hautausmaakäynti sai mielen kuitenkin joulutunnelmaan, ja uuden lumen myötä siellä olisi varmasti hyvin kaunista. Yleensä he olivat tehneet aaton hautausmaakierroksen jo päivällä, joulurauhanjulistuksen ja riisipuurolounaan jälkeen.

Nyt kello oli jo kuusi, ja ulkona täysi pimeys. Tanja ajoi hautausmaan parkkipaikalle, ja ihme kyllä siellä ei enää ollut montaakaan autoa. Ihmiset olivat kai jo nauttimassa jouluateriaansa ja odottamassa

Joulun odotusta ja salattuja tunteita

Lauralle joulun maaseudulla kuulostaa unelmien täyttymykseltä, kunnes kumppanin “mökki” paljastuu luksusasunnoksi, jonne ruokakin hankitaan pitopalvelusta. Joulutunnelmaa etsivät myös sairaasta äidistään huolta kantava Tanja, eron jälkeiseen jouluun valmistautuva Riku sekä kotihoitaja Taija, joka palaa juurilleen vuosien jälkeen.

Rakkautta joulun aikaan kokoaa yhteen kuusi romanttista novellia, jotka tuovat valoa keskelle pimeintä talvea.

Emma Rannan tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen talviset pikkupaikkakunnat, lumiset metsät sekä vanhat hautausmaat.